

Асацыятыўны малюнак Тарасевія Юліі на верш Я. Сіпакова

“Жыццё”

*Ціша над лугам такая,
Як птушка ў гняздзечку жыве.
Сонечны промень шукае
Штосьці ў зялёнай траве.
Краскі, бы гронкі салюта,
Святочна ўзлятаюць з зямлі.
Пахне і мята, і рута,
Гудуць клапатліва чмялі.
Вецер ласкавым паведам
Перабірае лісты.
Чутна, як дыхаюць дрэвы
І размаўляюць кусты.
Птушкі смяюцца і дзеці —
А смех іх шчаслівы такі!
Над імі — чысцейшы на свеце
Незамутнёны блакіт.
На лузе, нібыта на свяце,
Стаю ў неспатольнай любві...
Як боязна ўсё гэта страціць,
Як страшна ўсё гэта згубіць.
І быццам дзіця, гэтаксама
Ў здзіўленні гляджу на траву:
— Як рады, як рады я, мама,
Што проста на свеце жыву!*

Ты жывеш і не ведаеш, колькі табе адмерана. Звычайна, мы не думаем аб тым, што нявечныя. Не думаем аб тым, што наступнага дня для нас можа і не быць.

Калі б вы ведалі, колькі часу вам прадугледжана звыш, што пажадалі б зрабіць у першую чаргу? Напэўна, вам бы першай у галаву прыйшла думка аб тым, што шмат яшчэ не зроблена, што пасля сябе трэба пакінуць нешта такое, што дапажа людзям жыць інакш, жыць лепш. Наступная ваша думка была б аб тым, што гэты прамежак часу, які вам адмерана пражыць, трэба пражыць неяк незвычайна, трэба ператварыць свае мары ў рэальнасць.

А жыць трэба сёння, кожны дзень, кожную хвіліну! Хопіць ужо пераносіць сваё жыццё на дзень наступны! Чалавек, вылазь са сваёй нары і пачні ў рэшце рэшт жыць, хопіць ужо існаваць! Памятай, што кожны дзень, ён, як новае жыццё, ён непаўторны і назад яго не вернеш.

Божа, згадзіся, што людзі, нібы агеньчыкі, хай жа зіхацяць яны для таго, каб асвятліць камусьці дарогу, хай зіхацяць, каб зрабіць іншага чалавека шчаслівым і дазволь ім пакінуць... свой свет цемры.

(Тарасевіч Юлія 11 “А” клас)